

Sygnatura akt VIII Ga 518/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska (spr.)

SR del. Rafał Lila

Protokolant: stażysta Edyta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 1 sierpnia 2017 roku, sygnatura akt X GC 1615/16

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del.(...)SSO (...)SSO (...)

Sygn. akt VIII Ga 518/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. M. kwotę 3.923,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 maja 2016 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 1.229,71 zł.

Rozstrzygnięcie swoje Sąd oparł na ustaleniu, że w dniu 31 stycznia 2016 roku doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr rej. (...) należący do T. I.. Sprawca kolizji miał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Poszkodowany zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 1 lutego 2016 roku, która została następnie zarejestrowana pod numerem 93/16/33/23.

Uszkodzony pojazd został przekazany do warsztatu celem naprawy.

Poszkodowanemu samochód osobowy był niezbędny do codziennego użytku, w tym dojazdu do pracy. Po kolizji poszkodowany nie miał żadnego innego pojazdu, z którego mógłby korzystać w miejscu uszkodzonego, ani też nie miał możliwości nieodpłatnego skorzystania z pojazdu użyczonego przez osoby trzecie.

W dniu 2 lutego 2016 roku K. M. - wynajmujący – zawarł z T. I. - najemcą – umowę najmu pojazdu zastępczego, na podstawie której wynajął poszkodowanemu pojazd zastępczy marki R. o nr rej. (...). Strony ustaliły wysokość dobowej stawki najmu na kwotę 300 zł netto. Pojazd został wydany najemcy w dniu zawarcia umowy. Strony przyjęły bezgotówkową formę rozliczenia kosztów najmu.

Poszkodowany korzystał z pojazdu w taki samym zakresie i celach, co z własnego pojazdu przed kolizją.

Opierając się na opinii biegłego Sąd ustalił, że wysokość stawek najmu pojazdu zastępczego jest zróżnicowana w zależności kilku czynników, m.in. od klasy wynajmowanego pojazdu, tego, na jakim rynku lokalnym jest on wynajmowany, liczb dni najmu, limitu przebiegu dziennego, czy formy płatności.

Najem pojazdu zastępczego trwał 29 dni od dnia 2 lutego 2016 roku do dnia 1 marca 2016 roku, a jego koszty powód ustalił na kwotę 8.700 zł netto (10.701 zł brutto).

Na podstawie zawartej w dniu 1 marca 2016 roku umowy cesji wierzytelności K. M., występujący w roli cesjonariusza, nabył od T. I. – cedenta – wierzytelność, która dotychczas przysługiwała cedentowi wobec pozwanego stwierdzonej w fakturze VAT nr (...) wynikającą ze szkody komunikacyjnej zarejestrowanej przez pozwanego zakład ubezpieczeń pod numerem 93/16/33/23.

Pozwany przyznał powodowi odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 5.528,85 zł. Uwzględniło ono stawkę w wysokości 155 zł netto za dobę i okres najmu podany przez powoda wynoszący 29 dni.

Powód odwołał się od decyzji pozwanego zakładu ubezpieczeń i wezwał do zapłaty kwoty 5172,15 zł tytułem uzupełnienia dotychczas przyznanego odszkodowania. Odwołanie nie zostało jednak przez pozwanego uwzględnione.

Przedmiotem najmu był pojazd marki R. (...) należący do grupy vanów i klasy C (minivany). Pojazd uszkodzony marki B. (...) należy do grupy podstawowej i klasy F (auta luksusowe). Wynajęty przez poszkodowanego pojazd marki R. (...) był pojazdem o klasie znacznie niższej w stosunku do pojazdu uszkodzonego marki B. (...).

Stawka dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego marki B. (...) na rynku lokalnym obejmującym miasto S. w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w granicach od 500 zł netto do 1.500 zł netto, czyli średnio wynosiła 770 zł netto.

Stawka dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego marki R. (...) na rynku lokalnym obejmującym miasto S. w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w granicach od 230 zł netto do 280 zł netto, czyli średnio wynosiła 252,14 zł netto.

Stawka dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego marki R. (...) przy wynajmie 7-dniowym na rynku lokalnym obejmującym miasto S. w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w granicach od 220 zł netto do 265 zł netto, czyli średnio wynosiła 241,43 zł netto.

Stawka dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego marki R. (...) przy wynajmie 14-dniowym na rynku lokalnym obejmującym miasto S. w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w granicach od 210 zł netto do 245 zł netto, czyli średnio wynosiła 228,57 zł netto.

Stawka dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego marki R. (...) przy wynajmie 29-dniowym na rynku lokalnym obejmującym miasto S. w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w granicach od 200 zł netto do 230 zł netto, czyli średnio wynosiła 215,71 zł netto.

Przechodząc do rozważań Sąd wskazał, że powództwo (z uwzględnieniem jego rozszerzenia) okazało się uzasadnione w części.

W pierwszej kolejności Sąd zważył, iż podstawy legitymacji procesowej powód upatrywał w treści zawartej z poszkodowanym T. I. umowy cesji wierzytelności z dnia 1 marca 2016 roku. Umowy tej żadna ze stron nie kwestionowała, jak również Sąd nie miał do niej żadnych zastrzeżeń, wobec czego uznał ją za skuteczną.

Sąd wskazał, że powód w niniejszym postępowaniu żądał zapłaty określonej w pozwie kwoty tytułem uzupełnienia przyznanego mu w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowania tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego będącego następstwem kolizji drogowej. Pozwany odmówił zapłaty żądanej kwoty podnosząc, iż przyjęta przez powoda wysokość dobowej stawki najmu jest zawyżona, a w szczególności nie odpowiada wysokości uzasadnionej stawki najmu za wynajem pojazdu o klasie odpowiadającej klasie pojazdu wynajętego o niższej klasie niż pojazd uszkodzony i powinna uwzględniać wynajęcie pojazdu w warunkach wynajmu długoterminowego, a nie krótkoterminowego.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu stanowiły przepisy art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152) w zw. z art. 436 § 2 k.c. i art. 415 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c. i 363 § 1 i 2 k.c.

Dalej Sąd podał, że zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. „przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia” (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Stosownie natomiast do treści art. 34 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych „z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia”. Stosownie do treści art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Dalej Sąd wskazał, że jak przyjmuje się w orzecznictwie, aktualny stan rozwoju stosunków społecznych, gospodarczych, powszechne korzystanie z pojazdu mechanicznego czyni używanie pojazdów mechanicznych stałym i nieodzownym elementem egzystencji społecznej, a najem zastępczego pojazdu mechanicznego ma zapewnić poszkodowanym taki komfort przejazdu w życiu codziennym jak przed zaistnieniem szkody (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 05/11). Podał, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 listopada 20002 roku wydanym w sprawie sygn. akt. V CKN 1397/00 i w uchwale z dnia 29 października 2013 r. wydanej w sprawie sygn. akt. III CZP 80/13 uznał zasadność zwrotu czynszu najmu pojazdu zastępczego pozostającego w związku przyczynowym ze szkodą jedynie w okresie naprawy celowej i koniecznej do przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku, a w przypadku szkody całkowitej do czasu, w którym poszkodowany może nabyć analogiczny co przed wypadkiem pojazd. Szkodę majątkową stanowią wówczas wydatki poniesione przez poszkodowanego lub niezapłacone, ale wymagalne w okresie naprawy pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego samochodu, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Zdaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie bezspornymi okolicznościami były: odpowiedzialność pozwanej za następstwa kolizji z dnia 31 stycznia 2016 roku, konieczność najmu i uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w ilości 29 dni. Spór dotyczył ustalenia uzasadnionej dobowej stawki najmu.

Sąd podał, że powód stał na stanowisku, iż wysokość stawki, jaką określił na kwotę 300 zł netto za dobę najmu jest uzasadniona, ponieważ odpowiada realiom rynkowym i wysokości dobowej stawki najmu pojazdu o klasie odpowiadającej klasie pojazdu uszkodzonego. Pozwany natomiast podnosił, iż wysokość dobowej stawki najmu w realiach rozpoznawanej sprawy powinna wynieść 155 zł netto i odpowiada ona stawce za wynajem pojazdu o klasie pojazdu wynajmowanego i uwzględnia to, że najem miał charakter długoterminowy.

Z uwagi na to, iż ustalenie spornej kwestii wymaga wiedzy specjalnej Sąd oparł ustalenia dotyczące wysokości dobowej stawki najmu, w głównej mierze na wnioskach opinii biegłego sądowego.

Odwołując się do opinii biegłego Sąd wskazał, że biegły sądowy R. S. w opinii z dnia 3 marca 2017 roku w pierwszej kolejności podał, iż wynajęty przez poszkodowanego pojazd marki R. (...) był pojazdem o klasie znacznie niższej niż klasa pojazdu uszkodzonego marki B. (...). Przedmiotem najmu był bowiem pojazd marki R. (...) należący do grupy vanów i klasy C (minivany), a pojazd uszkodzony marki B. (...) należał do grupy podstawowej i klasy F (auta luksusowe).

Biegły wyliczył, iż stawka dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego marki B. (...) na rynku lokalnym obejmującym miasto S. w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w granicach od 500 zł netto do 1500 zł netto, czyli średnio wynosiła 770 zł netto, a stawka dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego marki R. (...) przy tych samych parametrach kształtowała się w granicach od 230 zł netto do 280 zł netto, czyli średnio wynosiła 252,14 zł netto.

Zarzuty do tej opinii zgłosiła pozwana pismem złożonym w dniu 30 marca 2017 roku. Podniosła ona, iż biegły powinien uzupełnić opinię uwzględniając przy ustaleniu wysokości dobowej stawki najmu okres najmu wynoszący 29 dni, ponieważ stawki najmu przy tak długim okresie będą inne niż przy najmie trwającym jeden dzień.

Biegły w opinii uzupełniającej z dnia 27 marca 2017 roku wskazał, iż stawka dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego marki R. (...) przy wynajmie 7-dniowym na rynku lokalnym obejmującym miasto S. w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w granicach od 220 zł netto do 265 zł netto, czyli średnio wynosiła 241,43 zł netto. Biegły wyliczył, iż stawka dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego marki R. (...) przy wynajmie 14-dniowym na rynku lokalnym obejmującym miasto S. w okresie zaistnienia szkody kształtowała się w granicach od 210 zł netto do 245 zł netto, czyli średnio wynosiła 228,57 zł netto, a przy wynajmie trwającym 29 dni będzie wynosiła od 200 zł netto do 230 zł netto, czyli średnio wynosiła 215,71 zł netto.

W ocenie Sądu opinia przedłożona przez biegłego oraz uzupełniająca opinia tegoż biegłego jest zrozumiała, wyczerpująca, jej treść jest zgodna z zasadnymi logiki, doświadczenia życiowego, zbieżna i dlatego też stanowiła dla Sądu podstawę do poczynienia ustaleń w sprawie.

Przy określeniu wysokości dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze dwie kwestie. Po pierwsze zwrócił uwagę na to, iż w rozpoznawanej sprawie poszkodowany wynajął pojazd o zupełnie innej klasie niż klasa pojazdu uszkodzonego. W ocenie Sądu zasadą jest, iż poszkodowany wskutek kolizji drogowej jest uprawniony do żądania rekompensaty za szkodę w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości odpowiadającej wysokości kosztów wynajmu pojazdu zastępczego o klasie odpowiadającej klasie pojazdu uszkodzonego, lecz nigdy o klasie wyższej. Jednocześnie Sąd podkreślił, iż w sytuacji, gdy poszkodowany wynajmie pojazd zastępczy o klasie niższej niż klasa pojazdu uszkodzonego, to brak jest podstaw do domagania się zwrotu kosztów najmu według stawek obowiązujących dla wyższej klasy pojazdów. Odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia tytułem kosztów najmu ma na celu wyłącznie wyrównanie realnego (rzeczywiście poniesionego) uszczerbku poniesionego w wyniku zdarzenia. Odpowiedzialność nie może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia się poszkodowanego. Skoro zatem poszkodowany nie zdecydował się na najem pojazdu zastępczego w klasie odpowiadającej pojazdowi uszkodzonemu i wynajął pojazd klasy niższej, brak było podstaw do zawyżania rzeczywiście poniesionej szkody do wartości hipotetycznej, tym bardziej, że poszkodowany także przy wykorzystaniu pojazdu

klasy niższej brak pojazdu zaspokoił, a zatem szkoda w postaci utraty własnego środka transportu została w sposób prawidłowy zrekomensowana.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd przyjął, iż w sprawie do ustalenia wysokości należnego powodowi odszkodowania powinna znaleźć zastosowanie wysokość dobowej stawki najmu odpowiadająca klasie pojazdu wynajmowanego, czyli klasy C.

Sąd przyjął również, iż w rozpoznawanej sprawie do ustalenia dokładnej wysokości dobowej stawki najmu zastosowanie znajdzie wysokość stawki za najem wynoszący 7 dni. Sąd wykluczył przyjęcie wysokości dobowej stawki najmu jak przy wynajmie jednodniowym, bowiem nieprawdopodobne jest to, aby w przypadku uszkodzenia pojazdu wskutek kolizji i w okolicznościach oddania go do naprawy do serwisu okres koniecznej naprawy, który stanowi podstawę do ustalenia uzasadnionego okresu najmu przy tzw. szkodzie całkowitej, mógł wynosić jeden dzień, i aby możliwym było pierwotne przyjęcie, iż w takich okolicznościach najem będzie tyle trwał. Z drugiej strony w momencie wynajęcia pojazdu nie można było, zdaniem Sądu przyjąć, aby wynajem pojazdu zastępczego mógł trwać dłużej niż 7 dni, czyli np. 14 czy nawet rzeczywiste 29 dni. Brak jest podstaw do przyjęcia, aby w momencie rozpoczęcia najmu strony umowy najmu mogły przewidywać, że naprawa pojazdu przy uwzględnieniu wszystkich koniecznych jej etapów, od przyjęcia pojazdu do naprawy, przez określenie usterek, zamówienie części i wykonanie naprawy nie zakończy się z upływem ok. 7 dni. W rzeczywistości okres naprawy pojazdu był dłuższy niż 7 dni, bo wynosił 29 dni, ale ta okoliczność nie była możliwa do przewidzenia w momencie rozpoczęcia najmu i ustalenia jego warunków.

Z tych przyczyn Sąd przyjął, iż miarodajna w rozpoznawanej sprawie będzie wysokość dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego w ramach najmu 7-dniowego, a więc w ustalonej przez biegłego wysokości od 220 zł netto do 265 zł netto. Podana przez powoda wysokość stawki w kwocie 300 zł okazała się wyższa niż ustalona na podstawie wniosków opinii biegłego, dlatego też za uzasadnioną należało przyjąć wysokość stawki w wysokości 265 zł netto.

Reasumując powyższe Sąd przyjął, iż przy uwzględnieniu bezspornych 29 dni uzasadnianego czasu najmu i przy stawce w kwocie 265 zł netto za dobę przyjąć należało, że realiach rozpoznawanej sprawy koszty najmu pojazdu zastępczego mogły wynieść 9568,55 zł (265 zł x 29 dni + 23% VAT = 9568,55 zł). Mając na uwadze to, że pozwana już w toku postępowania likwidacyjnego przyznała powodowi odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 5528,85 zł uznać należało, że powód, na podstawie zawartej z poszkodowanym umowie cesji, jest uprawniony do żądania zapłaty dopłaty do odszkodowania w wysokości 3923,70 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż żądanie pozwu jest uzasadnione do kwoty 3923,70 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisów art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd uznał za nieuzasadnione żądanie ponad kwotę 3.923,70 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punktach 1 i 2 sentencji wyroku.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty, które nie były kwestionowane przez strony i nie wzbudziły wątpliwości Sądu i które uznać należało za wiarygodne. Ustalenia stanu faktycznego Sąd oparł również na zeznaniach świadka T. I. oraz opinii biegłego sadowego.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znalazło postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. Sąd zważył, iż powód wygrał sprawę w zakresie kwoty 3923,70 zł, a żądał zasądzenia kwoty 5172,15 zł, powództwo ponad kwotę 3923,70 zł zostało oddalone. W związku z czym powód wygrał sprawę w 75,86 %, a strona pozwana wygrała sprawę w 24,14 %. Na poniesione przez powoda koszty włożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1200 zł (ustalone na podstawie § 2 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 w sprawie opłat za czynności adwokackie), opłata skarbową w wysokości 17 zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 80 zł i wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 733,70 zł. Na poniesione przez pozwaną koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.200 zł (ustalone na podstawie § 2 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 w sprawie opłat za czynności adwokackie) i kwota 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Powód poniósł więc koszty w wysokości 2.013,70 zł, a pozwana – 1234 zł. Z uwagi na zakres, w jakim strony wygrały sprawę, powodowi należny jest zwrot kosztów w wysokości 1527,59 zł, a pozwanej w wysokości 297,88 zł. Po wzajemnym zniesieniu kosztów powodowi należny jest zwrot kosztów postępowania w kwocie 1.229,71 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 3 sentencji wyroku, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.229,71 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód w części oddalającej powództwo, tj. co do kwoty 1.249,00 zł. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 §2 k.c. w zw. z art. 363 k.c. poprzez błędną wykładnię pojęcia szkody i nieuzasadnioną odmowę rekompensaty powodowi doznanej przez niego szkody. Nadto apelujący wskazał na naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 §1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zaniechanie jego wszechstronnego rozważenia, wyrażające się w przyjęciu, że za uzasadnioną stawkę najmu pojazdu należy uznać odpowiadającą klasie pojazdu wynajmowanego, a nie uszkodzonego.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji powód wskazał, że poszkodowany może wynajmować pojazd zastępczy o klasie odpowiadającej pojazdowi uszkodzonemu. W sytuacji, gdy poszkodowany wynajął pojazd zastępczy o klasie niższej niż uszkodzony, uzasadnioną stawkę czynszu najmu należy obliczyć w odniesieniu do klasy pojazdu uszkodzonego, nie zaś wynajętego.

Stawka pojazdu wynajętego, zdaniem apelującego, nie powinna przekraczać średniej stawki odpowiadającej stawce pojazdu uszkodzonego. Nie jest więc zasadnym stanowisko, aby stawka 369,00 zł brutto była rażąco zawyżona. Powód podał, że nie dochodził odszkodowania w wysokości przewyższającej rzeczywiście poniesione koszty obliczone na podstawie średniej stawki dla pojazdów o klasie F przemnożonej przez liczbę dni najmu.

W ocenie apelującego dla niniejszej sprawy istotnym było ustalenie przez biegłego sądowego, czy stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego wynajętego nie przekracza stawki czynszu najmu dla pojazdu odpowiadającego klasie pojazdowi uszkodzonemu. Z opinii biegłego wynika, że zastosowana stawka nie jest rażąco zawyżona. Tym samym sposób oceny dowodu z opinii biegłego jest niezrozumiały, nosi przymiot dowolności.

Zdaniem apelującego brak spełnienia roszczenia w całości narusza dyspozycję norm zawartych w art. 361 §2 k.c. w zw. z art. 363 k.c..

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przeprowadzone w ich świetle rozważania prawne. Nie zachodzi zatem konieczność i potrzeba powielania tychże wywodów (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2006 roku, IV CK 380/05, LEX nr 179977). W szczególności ocenić należało, iż Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie dokonał wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, zgodnej z treścią art. 233 § 1 k.p.c., i na jej podstawie wyciągnął słuszne wnioski.

W kontekście zarzutów podniesionych w apelacji wskazać należy, iż stosownie do treści art. 361 § 1 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika. Nadto w § 2 powyższego przepisu wskazano, że w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Cytowany przepis wprowadza kategorię tzw. adekwatnego (normalnego) związku przyczynowego. Dla oceny tego związku przyjmuje się dwuetapowy sposób postępowania - w pierwszej kolejności bada się, czy w ogóle pomiędzy kolejnymi faktami istnieją obiektywne powiązania, czy dany fakt był koniecznym warunkiem wystąpienia innego faktu (skutku). W przypadku odpowiedzi pozytywnej należy dokonać podziału następstw na normalne i nienormalne. Prawnie doniosłe są jedynie następstwa typowe, a więc takie, o których, na podstawie zasad doświadczenia życiowego wiadomo, że są charakterystyczne dla danej przyczyny (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2000 r., III CKN 810/98).

Podkreślenia wymaga, iż co do zasady nie była przez pozwanego kwestionowana jego odpowiedzialność jako zakładu ubezpieczeń, powstała w wyniku zdarzenia z dnia 31 stycznia 2016 roku, z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pozwany w tym zakresie nie kwestionował także długości trwania najmu - w rozmiarze 29 dni. Sporna w sprawie była wyłącznie wysokość kosztów, jakie pozwany był obowiązany zwrócić powodowi za wynajmowany pojazd, wobec okoliczności, że zwrotowi podlegają wyłącznie wydatki celowe i konieczne.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem wyrażonym tak w orzecznictwie jak i doktrynie, postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela wszelkich wydatków koniecznych i celowych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji przez poszkodowanego w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. Termin „wydatków koniecznych” oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przyjmuje się, iż wydatkiem koniecznym i celowym jest zatem najem samochodu o klasie podobnej, jak pojazd dotychczas wykorzystywany przez poszkodowanego.

W rozpoznawanej sprawie doszło do wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu o klasie niższej od pojazdu uszkodzonego. Apelujący stał na stanowisku, że w zaistniałej sytuacji odszkodowanie winno zostać wyliczone według stawek średnich najmu dla pojazdów o klasie F przemnożonej przez liczbę dni najmu.

Zgodzić należy się z apelującym, że co do zasady poszkodowany ma prawo do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego o klasie odpowiadającej pojazdowi uszkodzonemu. Skoro bowiem był właścicielem samochodu sklasyfikowanego dla segmentu F, to mógłby w ramach kosztów koniecznych i celowych wynająć samochód zastępczy, który byłby tej samej klasy. Wówczas, co również wynika z opinii biegłego, wiązałoby się to z wyższymi kosztami. Poszkodowany zdecydował się na wynajęcie samochodu zastępczego sklasyfikowanego w segmencie niższym (tj. klasy C). W tej sytuacji poszkodowany nie może domagać się zwrotu odszkodowania wyliczonego według średnich stawek najmu dla samochodu odpowiadającego wysokości najmu samochodu klasy wyższej niż faktycznie wynajęty. Takiej bowiem szkody, polegającej na wynajęciu samochodu tej klasy poszkodowany nie poniósł. Nie ma w tym miejscu znaczenia, że, gdyby wynajął samochód klasy wyżej, to mógłby ponieść wyższy wydatek. Poszkodowany wynajął pojazd danej klasy, uznając, że w pełni zaspokoi on jego potrzeby w czasie, gdy nie będzie mógł korzystać ze swojego pojazdu, rekompensując jego brak.

Rzeczą poszkodowanego jest minimalizowanie szkody. Jeżeli zatem poszkodowany zaspokoił swoje potrzeby w sposób mniej kosztowny aniżeli faktycznie mógłby to zrobić, to brak jest w ocenie Sądu podstaw do tego, aby w sposób sztuczny kształtować odszkodowanie i do takiego najmu stosować stawki, jak przy pojeździe klasy wyższej.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, wobec czego na podstawie art. 385 k.p.c., apelację oddalono, o czym Sąd orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c., w zw. z art. 99 k.p.c.. Mając na względzie wynik niniejszego postępowania, zasadnym okazało się obciążenie powoda obowiązkiem zwrotu wszystkich kosztów procesu poniesionych przez pozwanego postępowaniu apelacyjnym. Zasądzone koszty obejmowały wynagrodzenie reprezentującego pozwaną pełnomocnika procesowego będącego adwokatem. Wysokość należnego wynagrodzenia wynikała z §2 pkt 2) w zw. z §10 ust.1 pkt1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800; zm. Dz.U. z 2016 r. poz. 1668).

SSR del(...)SSO (...)SSO (...)